TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. gegužės 11 d. *

Byloje C-416/04 P

dėl 2004 m. rugsėjo 27 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

The Sunrider Corp., įsteigta Torrance, Kalifornijoje (JAV), atstovaujama *Rechtsanwalt* A. Kockläuner,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamai S. Laitinen ir A. Folliard-Monguiral,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: anglų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai K. Schiemann, K. Lenaerts, E. Juhász ir M. Ilešič (pranešėjas),

generalinis advokatas F. G. Jacobs,
posėdžio sekretorius B. Fülöp, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. lapkričio 17 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2005 m. gruodžio 15 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo apeliaciniu skundu *The Sunrider Corp.* prašo panaikinti 2004 m. liepos 8 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Sunrider prieš VRDT – Espadafor Caba (VITAFRUIT)* (T-203/02, Rink. p. II-2811, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis atmetė jos ieškinį dėl 2002 m. balandžio 8 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) (byla R 1046/2000-1) pirmosios apeliacinės tarybos sprendimo atsisakyti įregistruoti žodinį prekių ženklą VITAFRUIT (toliau – ginčijamas sprendimas), panaikinimo.

Teisinis pagrindas

2 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1) 8 straipsnio, pavadinto „Santykiniai atsisakymo registruoti prekių ženklą pagrindai", 1 dalies b punkte ir 2 dalies a punkto ii papunktyje nurodoma:

„1. Ankstesnio prekių ženklo savininkui užprotestavus, prekių ženklas, kurį įregistruoti buvo paduota paraiška, neregistruojamas:

<...>

b) jeigu dėl savo panašumo į ankstesnį prekių ženklą ar tapatumo jam arba dėl prekių ar paslaugų, kurioms prekių ženklai yra skirti, panašumo ar tapatumo yra galimybė suklaidinti visuomenę toje teritorijoje, kurioje ankstesnis prekių ženklas yra apsaugotas; suklaidinimo galimybė apima ir galimybę sieti su ankstesniu prekių ženklu.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti „ankstesni prekių ženklai" reiškia:

a) tokius prekių ženklus, kurių įregistravimo paraiškos padavimo data yra ankstesnė už Bendrijos prekių ženklo įregistravimo paraiškos padavimo datą, prireikus atsižvelgiant į šiems prekių ženklams prašomus suteikti prioritetus:

<...>

ii) prekių ženklus, įregistruotus valstybėje narėje <...>“

3 Pagal Reglamento Nr. 40/94 15 straipsnį, pavadintą „Bendrijos prekių ženklų naudojimas“:

„1. Jeigu per penkerius metus nuo įregistravimo savininkas nepradėjo iš tikrųjų naudoti Bendrijos prekių ženklo Bendrijoje juo žymėdamas prekes arba paslaugas, kurioms jis buvo įregistruotas, arba jeigu ženklas nebuvo naudojamas penkerius metus iš eilės, Bendrijos prekių ženklui taikomos šiame reglamente numatytos sankcijos, išskyrus atvejus, kai ženklas nebuvo naudojamas dėl rimtų priežasčių.

<...>

3. Bendrijos prekių ženklo naudojimas su savininko leidimu laikomas savininko naudojimu.“

4 Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio, pavadinto „Protesto nagrinėjimas“, 2 ir 3 dalyse numatyta:

„2. Pareiškėjo prašymu padavęs protestą ankstesnio Bendrijos prekių ženklo savininkas turi pateikti įrodymų, kad penkerius metus iki paraiškos Bendrijos prekių ženklui paskelbimo ankstesnis Bendrijos prekių ženklas Bendrijoje iš tikrųjų

buvo naudojamas žymint prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas ir kurias savininkas mini pagrįsdamas protestą, arba kad buvo rimtų priežasčių ženklo nenaudoti, jeigu tą dieną ankstesnis Bendrijos prekių ženklas yra buvęs registruotas ne mažiau kaip penkerius metus. Nepateikus tai patvirtinančių įrodymų, protestas atmetamas. Jeigu ankstesnis Bendrijos prekių ženklas buvo naudojamas žymint tiktai dalį prekių ar paslaugų, kurioms jis yra įregistruotas, nagrinėjant protestą prekių ženklas laikomas įregistruotu tiktai tai prekių ar paslaugų daliai.

3. Šio straipsnio 2 dalies nuostatos taikomos 8 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytiems ankstesniems nacionaliniams prekių ženklams, naudojimą valstybėje narėje, kurioje ankstesnis nacionalinis prekių ženklas yra saugomas, pakeičiant naudojimu Bendrijoje."

5 1995 m. gruodžio 13 d. Reglamento (EB) Nr. 2868/95, skirto įgyvendinti Reglamentą Nr. 40/94 (OL L 303, p. 1), 22 taisyklės 2 dalyje numatyta, kad: „naudojimo įrodinėjimui reikalingus nurodymus ir įrodymus sudaro duomenys apie protestuojamo prekės ženklo naudojimo prekėms ir paslaugoms, kurioms žymėti jis buvo įregistruotas ir kuriomis grindžiamas protestas, vietą, laiką, apimtį bei pobūdį".

Ginčo aplinkybės

6 1996 m. balandžio 1 d. apeliantė, remdamasi Reglamentu Nr. 40/94, pateikė VRDT paraišką įregistruoti žodinį prekių ženklą VITAFRUIT kaip Bendrijos prekių ženklą.

7 Prekės, kurioms buvo pateikta paraiška įregistruoti, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 5, 29 ir 32 klasėms. 32 klasei priklausančios prekės yra: „alus; mineralinis ir gazuotas vanduo, kiti gaivieji gėrimai; vaisių gėrimai ir vaisių sultys; sirupai ir kiti gėrimų gaminimo mišiniai; žolių ir vitaminų pagrindu gaminami gėrimai".

8 1998 m. balandžio 1 d. Espadafor Caba, remdamasis Reglamento Nr. 40/94 42 straipsnio 1 dalimi, pateikė protestą dėl prašomo prekių ženklo įregistravimo visų prekių ženklo paraiškoje nurodytų prekių atžvilgiu.

9 Ankstesnis prekių ženklas, kurio savininkas yra Espadafor Caba, yra žodinis nacionalinis prekių ženklas VITAFRUT, įregistruotas Ispanijoje šioms 30 ir 32 klasėms priklausančioms prekėms: „gazuotiems gaiviesiems ir ne gydomiesiems gėrimams, visų rūšių šaltiems ne gydomiesiems gėrimams, gazuotiems preparatams, granuliuotiems putojantiems gazuotiems preparatams, nefermentuotoms vaisių ir daržovių sultims (išskyrus misą), limonadams, oranžadui, šaltiems gėrimams (išskyrus oršadą), sodos vandeniui, *Seidlitz* vandeniui ir dirbtiniam ledui".

10 Apeliantės prašymu VRDT protestų skyrius, remdamasis Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalimis, paprašė Espadafor Caba pateikti įrodymų, kad penkerius metus iki Bendrijos prekių ženklo paraiškos paskelbimo ankstesnis Bendrijos prekių ženklas Ispanijoje iš tikrųjų buvo naudojamas.

11 Espadafor Caba pateikė šešias butelių etiketes, kuriose buvo pavaizduotas ankstesnis prekių ženklas, ir keturiolika sąskaitų faktūrų bei užsakymo lapų, iš kurių dešimt buvo ankstesni nei minėtas paskelbimas.

12 2000 m. rugpjūčio 23 d. Sprendimu Protestų skyrius atmetė Bendrijos prekių ženklo paraišką 32 klasės prekėms, nurodytoms prekių ženklo paraiškoje, išskyrus alų. Pirma, Protestų skyrius manė, kad Espadafor Caba pateikti įrodymai patvirtina, jog ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalių prasme šių prekių atžvilgiu: „nefermentuotos vaisių ir daržovių sultys, limonadai, oranžadai". Antra, jis nurodė, kad šios prekės ir 32 klasės prekės, nurodytos Bendrijos prekių ženklo paraiškoje, išskyrus alų, yra iš dalies panašios ir iš dalies tapačios bei kad yra galimybė supainioti ankstesnį prekių ženklą ir prašomą įregistruoti prekių ženklą to paties reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punkto prasme.

13 Dėl šio sprendimo apeliantės pateikta apeliacija buvo atmesta ginčijamu sprendimu. Iš esmės VRDT pirmoji apeliacinė taryba patvirtino Protestų skyriaus sprendimo išvadas, vis dėlto pabrėždama, jog ankstesnio prekių ženklo naudojimas buvo įrodytas tik prekių, vadinamų „sulčių koncentratu", atžvilgiu.

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

14 2002 m. liepos 2 d. apeliantė pateikė Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje ieškinį siekdama panaikinti ginčijamą sprendimą dėl Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 dalies ir to paties reglamento 8 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimo.

15 Ieškinio pirmojo pagrindo pirmoje dalyje ji nurodė, kad Apeliacinė taryba klaidingai atsižvelgė į tai, jog prekių ženklą naudojo trečioji šalis. Iš tikrųjų ji tvirtino, kad protestą pareiškęs asmuo neįrodė, jog ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas su jo sutikimu.

16 Skundžiamo sprendimo 23 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad ankstesnį prekių ženklą naudojo bendrovė *Industrias Espadafor SA*, o ne šio prekių ženklo savininkas Espadafor Caba, nors pastarojo vardas yra ir nagrinėjamos bendrovės pavadinime. Tačiau to paties sprendimo 24–28 punktuose jis nurodė, kad Apeliacinė taryba galėjo teisėtai remtis prielaida, jog ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas su savininko sutikimu, juo labiau kad apeliantė to neginčijo per procedūrą Apeliacinėje taryboje.

17 Taigi Pirmosios instancijos teismas ieškinio pirmojo pagrindo pirmą dalį atmetė.

18 To paties pagrindo antroje dalyje apeliantė nurodė, kad Apeliacinė taryba klaidingai išaiškino sąvoką „naudojimas iš tikrųjų". Iš esmės ji tvirtino, kad Espadafor Caba pateikti įrodymai nenurodo prekių ženklo tariamo naudojimo laikotarpio, vietos, pobūdžio, ir net to, jog jis buvo pakankamas, kad jį būtų galima laikyti naudojimu iš tikrųjų.

19 Skundžiamo sprendimo 36–42 punktuose priminęs Teisingumo Teismo praktiką (2003 m. kovo 11 d. Sprendimą *Ansul*, C-40/01, Rink. p. I-2439) bei savo paties praktiką ir to paties sprendimo 43–53 punktuose išnagrinėjęs protestą pareiškusio asmens įrodymus, Pirmosios instancijos teismas minėto sprendimo 54 punkte padarė tokią išvadą:

„Darytina išvada, jog kita procedūros Apeliacinėje taryboje šalis pateikė įrodymų, jog su jos leidimu užsakovui Ispanijoje nuo 1996 m. gegužės mėn. iki 1997 m. gegužės mėn. buvo parduota įvairių vaisių koncentruotų sulčių apie 300 dėžių po 12 vienetų kiekvienoje, o prekių pardavimo apyvarta siekė apie 4 800 eurų. Nepaisant to, kad ankstesnio prekių ženklo naudojimo apimtis yra nedidelė ir kad būtų geriau turėti daugiau įrodymų dėl naudojimo pobūdžio per atitinkamą laikotarpį, kitos

procedūros šalies pateiktų faktų ir įrodymų pakanka, kad būtų galima teigti, jog prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų. Dėl to VRDT ginčijamame sprendime priėjo prie teisingos išvados, jog ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų daliai prekių, kurioms jis buvo registruotas, būtent vaisių sultims."

20 Taigi Pirmosios instancijos teismas ieškinio pirmojo pagrindo antrą dalį atmetė.

21 Kaip antrąjį ieškinio pagrindą apeliantė nurodo, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą manydama, kad Bendrijos prekių ženklo paraiškoje nurodytos prekės „žolių ir vitaminų pagrindu gaminami gėrimai" ir prekės „sulčių koncentratas", kurių atžvilgiu ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų, yra panašios. Jos nuomone, šių prekių panašumas geriausiu atveju yra nedidelis.

22 Skundžiamo sprendimo 66 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas žymėti koncentruotas įvairių vaisių sultis, skirtas galutiniams vartotojams, o ne vaisių sulčių koncentratus, skirtus vaisių sulčių gamybos pramonei. Dėl to jis atmetė apeliantės argumentą, jog žolių ir vitaminų pagrindu gaminami gėrimai ir prekės, kurių atžvilgiu ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų, skirti skirtingiems pirkėjams.

23 To paties sprendimo 67 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad žolių ir vitaminų pagrindu gaminami gėrimai ir koncentruotos vaisių sultys yra tos pačios paskirties, t. y. skirtos numalšinti troškulį, kad abiem atvejais tai yra gaivieji gėrimai, paprastai vartojami atšaldyti, ir kad šie gėrimai paprastai labai konkuruoja tarpusavyje. Jis nurodė, kad akivaizdžiai skirtinga šių prekių sudėtis negali paneigti išvados, jog jos yra vienos kitas pakeičiančios, nes yra skirtos tapačiam poreikiui patenkinti.

24 Pirmosios instancijos teismas atmetė ir antrąjį pagrindą bei visą apeliantės ieškinį.

Apeliacinis skundas

25 Apeliantė savo apeliaciniu skundu, kurį grindžia trimis pagrindais, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— pirmiausia panaikinti skundžiamą sprendimą,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti tą skundžiamo sprendimo dalį, kuria patvirtinamas atsisakymas įregistruoti prašomą įregistruoti prekių ženklą prekėms „žolių ir vitaminų pagrindu gaminami gėrimai“,

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas, patirtas VRDT instancijose, Pirmosios instancijos teisme ir Teisingumo Teisme.

26 VRDT Pirmosios instancijos teismo prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl VRDT atsiliepimo į apeliacinį skundą priimtinumo

27 Savo dublike apeliantė prašo nepriimti VRDT atsiliepimo į apeliacinį skundą, nes pastaroji neprašė visiškai arba iš dalies patenkinti tų pačių reikalavimų, kurie buvo pareikšti pirmojoje instancijoje, kaip to reikalaujama Teisingumo Teismo procedūros reglamento 116 straipsnyje.

28 Šio straipsnio 1 dalis nurodo:

„Atsiliepimu į skundą gali būti prašoma:

— visiškai arba iš dalies atmesti apeliacinį skundą arba visiškai arba iš dalies panaikinti Pirmosios instancijos teismo sprendimą,

— visiškai arba iš dalies patenkinti tuos pačius reikalavimus, kurie buvo pareikšti pirmojoje instancijoje; ir negalima pareikšti kitų reikalavimų."

29 Ši nuostata paaiškina, kokiu tikslu kitos nei apeliantė proceso šalys gali pateikti atsiliepimą į apeliacinį skundą.

30 Kad toks atsiliepimas būtų veiksmingas, kitos šalys iš esmės turi pateikti savo nuomonę dėl apeliacinio skundo, prašydamos jį visiškai ar iš dalies atmesti, arba visiškai ar iš dalies pritardamos visiems reikalavimams, numatytiems Procedūros reglamento 116 straipsnio 1 dalyje, netgi pateikdamos priešpriešinį apeliacinį skundą.

31 Tačiau kitos proceso šalys neprivalo tam, kad galiotų jų atsiliepimai į apeliacinį skundą, pateikti reikalavimų, numatytų šios nuostatos antrojoje įtraukoje. Iš tikrųjų kiekviena šalis gali laisvai pateikti teismui tokius prašymus, kurie jai atrodo tinkami. Taigi, kai Pirmosios instancijos teismas nepatenkina šalies pateiktų reikalavimų arba juos ne visiškai patenkina, ši gali neprašyti Teisingumo Teismo, kuriam pateiktas apeliacinis skundas dėl Pirmosios instancijos teismo sprendimo, kad šie reikalavimai būtų patenkinti.

32 *A fortiori* kai, kaip šiuo atveju, šalies reikalavimai Pirmosios instancijos teisme buvo visiškai patenkinti ir savo atsiliepime į apeliacinį skundą Teisingumo Teismo ji prašo visiškai atmesti apeliacinį skundą, ji neturi prašyti, kad būtų patenkinti jos reikalavimai, pateikti pirmojoje instancijoje. Be to, jeigu Teisingumo Teismas patenkina apeliacinį skundą ir, pasinaudodamas Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnyje jam suteikta teise, nutaria pats priimti galutinį sprendimą byloje, jis turi atsižvelgti į šiuos reikalavimus ir vėl visiškai ar iš dalies juos patenkinti arba atmesti, negalėdamas šio atmetimo grįsti aplinkybe, kad minėta šalis šių reikalavimų jam nepakartojo.

33 Todėl reikia atmesti prieštaravimą dėl VRDT atsiliepimo į apeliacinį skundą nepriimtinumo.

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

34 Kaip pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą apeliantė nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalis, skaitomas kartu su to paties reglamento 15 straipsnio 1 ir 3 dalimis, atsižvelgdamas į tai, kad trečioji šalis naudojo ankstesnį prekių ženklą.

35 Šio pagrindo pirmoje dalyje apeliantė Pirmosios instancijos teismui priekaištauja dėl to, kad jis klaidingai išaiškino įrodinėjimo pareigos pasidalijimo sąvoką, atsižvelgė į protestą pareiškusio asmens pateiktus neįtikinančius įrodymus ir daugiau rėmėsi prielaidomis, o ne įrodymais.

36 Apeliantės nuomone, iš Pirmosios instancijos teismo praktikos matyti, kad prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų gali būti įrodytas remiantis ne tikimybėmis ar prielaidomis, o konkrečiais ir objektyviais veiksmingo ir pakankamo prekių ženklo naudojimo nagrinėjamoje rinkoje įrodymais.

37 Šiuo atveju protestą pareiškęs asmuo turėjo įrodyti, kad ankstesnį prekių ženklą naudojo bendrovė *Industrias Espadafor SA* su jo sutikimu. Tačiau protestą pareiškęs asmuo nepateikė jokio įrodymo dėl to, kad jis šiam naudojimui neprieštaravo. Darydami išvadą, jog protestą pareiškęs asmuo neprieštaravo minėtam naudojimui, Apeliacinė taryba ir Pirmosios instancijos teismas klaidingai rėmėsi tikimybėmis ir prielaidomis.

38 Pirmojo pagrindo antroje dalyje apeliantė nurodo, kad pirmojoje instancijoje nagrinėdamas pirmojo pagrindo pirmą dalį Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą nepatikrindamas, ar priimdamas sprendimą dėl ieškinio jis galėjo teisėtai priimti naują sprendimą, kurio rezoliucinė dalis būtų tokia pati, kaip ir ginčijamo VRDT sprendimo, kaip to reikalauja jo paties praktika (2003 m. rugsėjo 23 d. Sprendimo *Henkel prieš VRDT – LHS (UK) (KLEENCARE)*, T-308/01, Rink. p. II-3253, 29 punktas).

39 Iš skundžiamo sprendimo 25 ir 26 punktų išplaukia, kad Pirmosios instancijos teismas patikrino tik tai, ar Apeliacinė taryba, priimdama ginčijamą sprendimą, galėjo remtis prielaida, jog protestą pareiškęs asmuo neprieštaravo, kad bendrovė *Industrijas Espadafor SA* naudotų ankstesnį prekių ženklą.

40 Dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies VRDT mano, kad nagrinėjamoje byloje prielaida, jog protestą pareiškęs asmuo neprieštaravo, kad bendrovė *Industrias Espadafor SA* naudotų ankstesnį prekių ženklą, t. y. prielaida, su kuria Pirmosios instancijos teismas sutiko, yra visiškai pateisinama dėl skundžiamo sprendimo 24–29 punktuose nurodytų priežasčių. Todėl Pirmosios instancijos teismo atliktas faktinių aplinkybių vertinimas, kurio pabaigoje jis pripažino, kad protestą pareiškęs asmuo neprieštaravo nurodytam ankstesnio prekių ženklo naudojimui, nėra klaidingas ar iškreiptas, kuris Teisingumo Teismui leistų patikrinti Pirmosios instancijos teismo išvadas.

41 Dėl pirmojo pagrindo antros dalies VRDT nurodo, kad pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismui, siekiama užtikrinti Apeliacinės tarybos sprendimo teisėtumą Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio prasme, todėl Pirmosios instancijos teismas neturėjo nagrinėti, ar naujas sprendimas, kurio rezoliucinė dalis tokia pati kaip ir ginčijamo sprendimo, galėjo būti teisėtai priimamas jam sprendžiant dėl ieškinio.

Teisingumo Teismo vertinimas

42 Pirmiausia, remiantis Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalimis, Bendrijos prekių ženklo paraišką pateikusio asmens prašymu protestą pareiškęs ankstesnio prekių ženklo savininkas turi pateikti įrodymų, kad jo prekių ženklas iš tikrųjų buvo naudojamas.

43 Be to, iš to paties reglamento 15 straipsnio 3 dalies išplaukia, kad prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų yra šio prekių ženklo savininko naudojimas arba naudojimas su jo sutikimu.

44 Iš to išplaukia, kad protestą pareiškęs ankstesnio prekių ženklo savininkas turi įrodyti, jog jis neprieštaravo, kad šį prekių ženklą naudotų trečioji šalis.

45 Šiuo atveju pirmojo pagrindo pirma dalis, kurioje Pirmosios instancijos teismui priekaištaujama dėl klaidingo įrodinėjimo pareigos pasidalijimo aiškinimo, yra nepagrįsta.

46 Iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 23 punkte nurodęs, kad bendrovės *Industrias Espadafor SA*, naudojusios ankstesnį prekių ženklą, pavadinime yra šio prekių ženklo savininko pavardės dalis, ir to paties sprendimo 24 ir 25 punktuose nusprendęs, kad mažai tikėtina, jog Espadafor Caba galėjo gauti įrodymų dėl ankstesnio prekių ženklo naudojimo, kuriuos jis pateikė ekspertui ir VRDT apeliacinei tarybai, jeigu prekių ženklas buvo naudojamas prieš jo valią, Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad VRDT teisingai rėmėsi prielaida, jog protestą pareiškęs asmuo leido naudoti ankstesnį prekių ženklą.

47 Tuo Pirmosios instancijos teismas visai nereikalavo, kad apeliantė įrodytų sutikimo nebuvimą, bet rėmėsi protestą pareiškusio asmens pateiktais įrodymais ir padarė išvadą, jog buvo įrodytas jo sutikimas dėl nurodyto naudojimo. Taigi jis neperkėlė kitai šaliai įrodinėjimo pareigos.

48 Antra, minėta dalimi, kurioje Pirmosios instancijos teismui priekaištaujama dėl to, jog jis nusprendė, kad protestą pareiškusio asmens pateikti įrodymai patvirtina jo sutikimą nurodyto naudojimo atžvilgiu, siekiama, kad Teisingumo Teismas įvertintų Pirmosios instancijos teismo jau įvertintus faktus, ir todėl ji yra nepriimtina.

49 Iš tikrųjų pagal EB 225 straipsnio 1 dalį ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmąją pastraipą apeliacinį skundą galima paduoti tik teisės klausimais. Dėl šios priežasties tik Pirmosios instancijos teismas turi jurisdikciją nustatyti ir įvertinti faktines aplinkybes bei išnagrinėti įrodymus. Faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, išskyrus tuos atvejus, kai jie buvo iškreipti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teisme (žr., pavyzdžiui, 2005 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *BioID prieš VRDT*, C-37/03 P, Rink. p. I-7975, 43 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

50 Nepanašu, kad skundžiamo sprendimo 23–25 punktuose Pirmosios instancijos teismas iškreipė nurodytas faktines aplinkybes ir įrodymus.

51 Galiausiai reikia pridurti, kad skundžiamo sprendimo 26 ir 27 punktuose Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog „VRDT juo labiau galėjo remtis tokia prielaida (kad protestą pareiškęs asmuo neprieštaravo nurodytam naudojimui), nes ieškovė neginčijo, kad ankstesnį prekių ženklą naudojo bendrovė *Industrijas Espador SA*".

52 Todėl reikia atmesti pirmojo pagrindo pirmą dalį kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nepriimtiną.

53 Antra, priešingai nei tvirtina apeliantė, iš Pirmosios instancijos teismo praktikos neišplaukia, kad pastarasis turi patikrinti, ar priimdamas sprendimą dėl ieškinio, pareikšto dėl VRDT apeliacinės tarybos sprendimo, jis gali teisėtai priimti naują sprendimą, kurio rezoliucinė dalis tokia pati, kaip ir ginčijamo sprendimo. Iš tikrųjų minėto sprendimo *Henkel prieš VRDT – LHS (UK) (KLEENCARE)* 25 ir 26 punktuose Pirmosios instancijos teismas tik nurodė, kad dėl VRDT instancijų,

kurios sprendimus priima kaip pirmosios instancijos, t. y. ekspertų ir Protestų bei Anuliavimo skyrių, ir VRDT apeliacinių tarybų funkcinio tęstinumo šią pareigą turi Apeliacinės tarybos.

54 Pagal Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnį Pirmosios instancijos teismas gali panaikinti arba pakeisti VRDT apeliacinės tarybos sprendimą tik „dėl kompetencijos stokos, dėl esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimo, dėl Sutarties, Reglamento Nr. 40/94 arba bet kurios su jų taikymu susijusios teisės normos pažeidimo ar piktnaudžiavimo įgaliojimais".

55 Iš to išplaukia, kad Pirmosios instancijos teismas gali panaikinti arba pakeisti sprendimą, dėl kurio pareikštas ieškinys, tik tuomet, jeigu jį priimant egzistavo vienas iš šių panaikinimo ar pakeitimo pagrindų. Tačiau Pirmosios instancijos teismas neturi panaikinti arba pakeisti tokio sprendimo dėl pagrindų, atsiradusių po jo paskelbimo.

56 Vadinasi, pirmojo pagrindo antra dalis yra nepagrįsta, ir todėl visas šis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl antrojo pagrindo

Šalių argumentai

57 Antrojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantė nurodo, kad protestą pareiškusio asmens pateiktos etiketės, ant kurių nenurodyta data, neįrodo, kad ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas nagrinėjamu laikotarpiu, ir todėl negali paremti kitų per procesą pateiktų įrodymų.

58 To paties pagrindo antroje dalyje apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 dalį neatsižvelgdamas į sąvoką „naudojimas iš tikrųjų" šio straipsnio prasme. Jis neatsižvelgė, be kita ko, į sąlygas, kuriomis prekių ženklo naudojimas gali būti laikomas naudojimu iš tikrųjų.

59 Apeliantės nuomone, iš generalinio advokato Ruiz-Jarabo Colomer išvados ir Teisingumo Teismo sprendimo nurodytoje byloje *Ansul* bei Pirmosios instancijos teismo praktikos išplaukia, kad naudojimas iš tikrųjų neapima simbolinio naudojimo, kurio vienintelis tikslas yra išsaugoti prekių ženklo suteikiamas teises, kad riba, nuo kurios prekių ženklo komercinis naudojimas gali būti laikomas atitinkamu naudojimu ir naudojimu iš tikrųjų, yra tiesiogiai susijusi su prekės ar paslaugos pobūdžiu, kad neatsižvelgiant į naudojant prekių ženklą atliktų sandėrių apimtį ir dažnumą, tai turi būti nuolatinis, o ne pavienis ar atsitiktinis naudojimas ir kad naudojimas iš tikrųjų savaime reiškia, jog prekių ženklas naudojamas didelėje teritorijos, kurioje jis saugomas, dalyje.

60 Šiuo atveju apeliantė pažymi, kad parduodamos prekės yra plačiai gaminamos ir naudojamos, skirtos kasdieniam galutinio vartotojo naudojimui, nebrangios, ir todėl lengvai parduodamos. Atsižvelgiant į šių prekių pobūdį, tokios apimties pardavimas, kaip antai šioje byloje, neturi būti laikomas pakankamu Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 dalies prasme. Be to, protestą pareiškęs asmuo, pateikęs įrodymą tik dėl penkių sandėrių per vienuolika mėnesių, patvirtina geriausiu atveju pavienį ir atsitiktinį ankstesnio prekių ženklo naudojimą. Toks naudojimas bet kokiu atveju neturi būti laikomas nuolatiniu, veiksmingu ir pastoviu. Be to, kadangi visos pateiktos sąskaitos faktūros adresuotos tam pačiam klientui, nėra įrodymo, kad ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas didelėje teritorijos, kurioje jis yra saugomas, dalyje.

61 Ji priduria, kad jos vertinimą, jog Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į sąvoką „naudojimas iš tikrųjų" Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 dalies prasme,

patvirtina aplinkybė, kad kitoje byloje *Bundesgerichtshof* (Vokietija) nusprendė, jog 4 400 EUR mėnesio apyvarta reiškia tik formalų naudojimą.

62 Apeliantės nuomone, ji neginčija Pirmosios instancijos teismo atlikto faktų konstatavimo ir įrodymų vertinimo, bet priekaištauja jam dėl neatsižvelgimo į sąvoką „naudojimas iš tikrųjų". Tai yra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą.

63 VRDT nurodo, kad skundžiamo sprendimo 32–42 punktuose Pirmosios instancijos teismas teisingai išdėstė tiek savo paties, tiek Teisingumo Teismo išplėtotus principus sąvokos „naudojimas iš tikrųjų" atžvilgiu, ir konstatuoja, kad apeliantė ne ginčija šiuos principus, bet mano, jog faktinės bylos aplinkybės neįrodo tokio naudojimo.

64 Iš to daroma išvada, kad apeliacinio skundo antruoju pagrindu siekiama, jog Teisingumo Teismas iš naujo išnagrinėtų faktines aplinkybes ir įrodymus, todėl šis pagrindas turi būti pripažintas nepriimtinas.

65 Papildomai VRDT tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog buvo įrodytas ankstesnio prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų, todėl pagrindas yra nepagrįstas. Ji pripažįsta, kad įrodytas naudojimas yra ganėtinai nedidelės apimties ir susijęs tik su vienu klientu, bet pažymi, kad bendra sandėrių suma buvo pasiekta per gana trumpą laikotarpį. Ji taip pat primena, kad remiantis Teisingumo Teismo praktika „*de minimis*" taisyklė čia neegzistuoja, ir tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, jog ribotas naudojimas gali būti suderinamas su realiu naudojimu rinkoje.

66 Kalbant apie apeliantės tvirtinimą, jog prekių ženklas turi būti naudojamas didelėje teritorijos, kurioje jis yra saugomas, dalyje, kad jo naudojimas galėtų būti laikomas naudojimu iš tikrųjų, VRDT mano, kad toks reikalavimas yra negaliojantis atsižvelgiant į minėtą sprendimą *Ansul* ir 2004 m. sausio 27 d. Nutartį *La Mer Technology* (C-259/02, Rink. p. I-1159) ir kad teritorinio padengimo apimtis yra tik vienas iš elementų, į kuriuos reikia atsižvelgti nustatant, ar prekių ženklas yra naudojamas iš tikrųjų.

67 Dėl argumento, susijusio su *Bundesgerichtshof* sprendimu, VRDT nurodo, kad nacionalinio teismo sprendimai šiame procese nėra privalomi ir, be to, kadangi kiekvienu atveju reikia įvertinti, ar prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų, praktiškai neįmanoma padaryti bendrų išvadų remiantis kitomis bylomis.

Teisingumo Teismo vertinimas

68 Pirma, svarbu nurodyti, kad apeliantė neginčija skundžiamo sprendimo 46–48 punktuose remiantis protestą pareiškusio asmens pateiktomis sąskaitomis faktūromis Pirmosios instancijos teismo atlikto konstatavimo, kad prekių, pažymėtų ankstesniu prekių ženklu, pardavimo vertė nuo 1996 m. gegužės mėn. iki 1997 m. gegužės mėn. vieninteliam klientui Ispanijoje neviršijo 4 800 eurų, o tai atitinka 293 dėžes, kurių kiekvienoje yra po 12 vienetų.

69 Tokiomis aplinkybėmis antrojo pagrindo pirma dalis, susijusi su tuo, kad protestą pareiškusio asmens pateiktos etiketės neįrodo, jog ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas nagrinėjamu laikotarpiu, ir jomis negalima paremti kitų pateiktų įrodymų, negali lemti skundžiamo sprendimo panaikinimo, ir todėl turi būti atmesta kaip netinkama.

70 Antra, kaip matyti iš Teisingumo Teismo praktikos, prekių ženklas yra „naudojamas iš tikrųjų" tuomet, kai jis yra naudojamas pagal savo pagrindinę funkciją – užtikrinti prekių ir paslaugų, kurioms jis yra registruotas, kilmės tapatybę šių prekių ar paslaugų realizavimo rinkos sukūrimo ar išsaugojimo tikslais, neatsižvelgiant į simbolinį prekių ženklo naudojimą, siekiant išsaugoti jo suteikiamas teises. Nustatant, ar prekių ženklas yra naudojamas iš tikrųjų, reikia atsižvelgti į visus faktus ir aplinkybes, tinkamus nustatyti jo komercinio naudojimo versle realumą, ypač jo naudojimo tam tikrame ekonomikos sektoriuje, siekiant išlaikyti ar įgyti prekių ženklu saugomų prekių ar paslaugų rinkos dalį, pagrįstumą, prekių ar paslaugų pobūdį, rinkos ypatybes, prekių ženklo naudojimo apimtį ir dažnumą (dėl 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1) 10 straipsnio 1 dalies, kuri yra tapati Reglamento Nr. 40/94 15 straipsnio 1 daliai, žr. minėto sprendimo *Ansul* 43 punktą ir minėtos nutarties *La Mer Technology* 27 punktą).

71 Atsakymas į klausimą, ar naudojimas yra kiekybiškai pakankamas, kad išsaugotų arba sukurtų rinkos dalį prekių ženklu saugomoms prekėms ar paslaugoms, priklauso nuo daugelio veiksnių ir vertinimo kiekvienu konkrečiu atveju. Šių prekių ar paslaugų ypatybės, prekių ženklo naudojimo dažnumas ar reguliarumas, aplinkybė, kad prekių ženklas naudojamas prekiaujant visomis ar tik kai kuriomis įmonės-savininkės tapačiomis prekėmis ar paslaugomis, arba įrodymai, susiję su prekių ženklo naudojimu, kuriuos gali pateikti pats savininkas, yra veiksniai, į kuriuos gali būti atsižvelgiama (šiuo klausimu žr. minėtos nutarties *La Mer Technology* 22 punktą).

72 Iš to išplaukia, kad neįmanoma abstrakčiai *a priori* nustatyti, kokia kiekybinė riba turi būti pasirinka nustatant, ar prekių ženklas naudojamas iš tikrųjų. Todėl *de minimis* taisyklė, kuri neleistų VRDT arba, ieškinio atveju, Pirmosios instancijos teismui vertinti visų jiems nurodytų ginčo aplinkybių, negali būti nustatyta (šiuo klausimu žr. minėtos nutarties *La Mer Technology* 25 punktą). Taigi, kai juo

siekiama realaus komercinio tikslo, šio sprendimo 70 punkte nurodytomis aplinkybėmis net ir minimalus naudojimas gali būti pakankamas, kad būtų nustatytas naudojimo iš tikrųjų egzistavimas (minėtos nutarties *La Mer Technology* 27 punktas).

73 Šiuo atveju vertindamas, ar ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų, Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos.

74 Iš tikrųjų, pirma, remdamasis Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės 2 dalimi, skundžiamo sprendimo 46–54 punktuose jis nagrinėjo šio naudojimo vietą, trukmę, apimtį ir pobūdį.

75 Antra, vadovaudamasis šio sprendimo 70–72 punktuose nurodyta Bendrijos teismų praktika jis stengėsi išsiaiškinti, ar ankstesnis prekių ženklas buvo naudojamas siekiant sukurti ar išsaugoti rinką prekėms „koncentruotos vaisių sultys", kurių atžvilgiu buvo pateiktas įrodymas dėl nurodyto naudojimo, arba, priešingu atveju, ar šiuo naudojimu buvo siekiama tik išsaugoti prekių ženklo suteikiamas teises ir jis turi būti laikomas simboliniu.

76 Trečia, priešingai nei tvirtina apeliantė, aplinkybė, kad šioje byloje ankstesnio prekių ženklo naudojimo įrodymas buvo pateiktas tik prekių, skirtų vieninteliam klientui, pardavimo atžvilgiu, neleidžia *a priori* paneigti naudojimo iš tikrųjų (šiuo klausimu žr. minėtos nutarties *La Mer Technology* 24 punktą), nors iš to išplaukia, kad minėtas prekių ženklas nebuvo naudojamas didelėje Ispanijos teritorijos dalyje, kurioje jis yra saugomas. Iš tikrųjų, kaip tai nurodo VRDT, teritorinė naudojimo apimtis yra vienas iš daugelio veiksnių, į kuriuos turi būti atsižvelgta nustatant, ar prekių ženklas buvo naudojamas iš tikrųjų.

77 Galiausiai, ketvirta, kalbant apie apeliantės argumentą, susijusį su *Bundesgerichtshof* sprendimu byloje dėl ne VITAFRUT prekių ženklo, kaip išplaukia iš šio sprendimo 70–72 punktuose nurodytos Bendrijos teismų praktikos, vertinant, ar prekių ženklas naudojamas iš tikrųjų, reikia atsižvelgti į visas bylos aplinkybes ir neįmanoma abstrakčiai *a priori* nustatyti, kokia kiekybinė riba turi būti pasirinkta nustatant, ar naudojama iš tikrųjų. Iš to matyti, kad teismai, priimdami sprendimus dviejose skirtingose bylose, gali skirtingai įvertinti jiems nurodytą naudojimą, net jeigu dėl tokių naudojimų buvo pasiekta panaši apyvarta.

78 Be to, apeliantės argumentavimu, kad ypač atsižvelgiant į prekių, kurios parduodamos pažymėtos ankstesniu prekių ženklu, pobūdį šio prekių ženklo naudojimo kiekybinė apimtis yra nepakankama, jog jis būtų laikomas naudojimu iš tikrųjų Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 dalies prasme, siekiama, kad Teisingumo Teismas pats įvertintų Pirmosios instancijos teismo įvertintas faktines aplinkybes ir įrodymus. Išskyrus iškreipimo, kuris šiuo atveju nenurodomas, atvejį, toks argumentavimas nėra remiantis sprendimo 49 punkte nurodytais pagrindais Teisingumo Teismui pateiktas teisės klausimas.

79 Todėl antrojo pagrindo antra dalis, susijusi su neatsižvelgimu į sąvoką „naudojimas iš tikrųjų" Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 dalies prasme, yra iš dalies nepriimtina bei iš dalies nepagrįsta, ir todėl turi būti atmestas visas šis pagrindas.

Dėl trečiojo pagrindo

Šalių argumentai

80 Kaip trečiąjį pagrindą, kuriuo grindžiamas subsidiarus prašymas iš dalies panaikinti skundžiamą sprendimą, apeliantė nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė

Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą padarydamas išvadą, jog prekės „žolių ir vitaminų pagrindu gaminami gėrimai", kurių atžvilgiu pateikta paraiška įregistruoti, ir prekės „koncentruotos vaisių sultys", kurių atžvilgiu įrodytas ankstesnio prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų, yra panašios prekės šios nuostatos prasme.

81 Pirma, apeliantė nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į atitinkamą prekių pobūdį, kuris, remiantis Teisingumo Teismo praktika, yra tinkamas veiksnys, į kurį turi būti atsižvelgiama siekiant įvertinti, ar prekės arba paslaugos yra panašios.

82 Antra, ji nurodo, kad labai skiriasi šių prekių gaminimo ir vartojimo būdas, paskirtis bei prekybos jomis vietos ir kad visi šie skirtumai nusveria jų vienintelį bendrą požymį, jog jos skirtos tiems patiems potencialiems vartotojams.

83 Apeliantė tvirtina, kad šiuo pagrindu ji visiškai neginčija Pirmosios instancijos teismo atlikto faktų konstatavimo ir įrodymų vertinimo, bet priekaištauja jam dėl neatsižvelgimo į prekių panašumo sąvoką. Jos nuomone, tai yra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą.

84 Pirmiausia VRDT nurodo, kad trečiasis apeliacinio skundo pagrindas yra nepriimtinas, nes apeliantė tik kritikuoja Pirmosios instancijos teismo atliktą faktų konstatavimą. Papildomai ji nurodo, kad nagrinėjamos prekės yra panašios.

Teisingumo Teismo vertinimas

85 Kaip Pirmosios instancijos teismas teisingai nurodė skundžiamo sprendimo 65 punkte, siekiant įvertinti nagrinėjamų prekių ar paslaugų panašumą, reikia atsižvelgti į visus svarbius ryšį tarp prekių ar paslaugų apibūdinančius veiksnius. Šie veiksniai visų pirma apima jų rūšį, paskirtį, naudojimą ir tai, ar jos yra konkuruojančios tarpusavyje, ar papildančios vienos kitas (dėl Direktyvos 89/104 4 straipsnio 1 dalies b punkto, kuris iš esmės yra tapatus Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktui, žr. 1998 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Canon*, C-39/97, Rink. p. I-5507, 23 punktą).

86 Remdamasis šia teismų praktika, skundžiamo sprendimo 66 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad prekės „žolių ir vitaminų pagrindu gaminami gėrimai", kurių atžvilgiu pateikta paraiška įregistruoti, ir prekės „koncentruotos vaisių sultys", kurių atžvilgiu nustatytas ankstesnio prekių ženklo naudojimas iš tikrųjų, yra skirtos galutiniams vartotojams. Be to, skundžiamo sprendimo 67 punkte jis nusprendė, kad minėtos prekės yra tos pačios paskirties – numalšinti troškulį, labai konkuruoja tarpusavyje, yra tokio paties pobūdžio ir jų naudojimo būdas vienodas, kad tai yra gaivieji gėrimai, paprastai vartojami atšaldyti ir kad skirtinga jų sudėtis netrukdo tam, jog jos būtų vienos kitas pakeičiančios, nes yra skirtos tapačiam poreikiui patenkinti.

87 Pirmosios instancijos teismui priekaištaudama dėl to, jog jis neatsižvelgė į nagrinėjamų prekių pobūdį, kad įvertintų jų panašumą, apeliantė remiasi klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu. Iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 67 punkte Pirmosios instancijos teismas patikrino, ar minėtos prekės yra panašios, atsižvelgdamas, be kita ko, į jų atitinkamą pobūdį.

88 Priekaištaudama Pirmosios instancijos teismui dėl to, kad jis nenusprendė, jog nagrinėjamų prekių skirtumai nusveria jų vienintelį bendrą požymį, t. y. kad jos skirtos tiems patiems potencialiems vartotojams, apeliantė iš tikrųjų Teisingumo Teismo prašo, kad jis pats įvertintų skundžiamo sprendimo 66 ir 67 punktuose Pirmosios instancijos teismo įvertintus faktus (dėl dviejų prekių ženklų panašumo

vertinimo žr. pagal analogiją 2006 m. sausio 12 d. Sprendimo *Ruiz-Picasso ir kt. prieš VRDT*, C-361/04 P, Rink. p. I-643, 23 punktą ir 2006 m. kovo 23 d. Sprendimo *Mühlens prieš VRDT*, C-206/04 P, Rink. p. I-643, 41 punktą). Išskyrus iškreipimo, kuris šiuo atveju nenurodomas, atvejį, toks argumentavimas nėra remiantis sprendimo 49 punkte nurodytais pagrindais Teisingumo Teismui pateiktas teisės klausimas.

89 Vadinasi, reikia atmesti apeliacinio skundo trečiąjį pagrindą kaip iš dalies nepagrįstą bei iš dalies nepriimtiną, ir todėl atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

90 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal to paties reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi VRDT prašė priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas ir pastaroji pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti apeliacinį skundą.**

2. **Priteisti iš *The Sunrider Corp.* bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.